

ning, som den ærede Ordfører lagde den højtærede Landbrugsminister i Munden, var en ganske anden, hans Referat stemmer slet ikke med disse Udtalelser. Efter den Opfattelse, den ærede Ordfører gør gældende, skulde Forholdet jo være saaledes, at, naar denne Bevilling blev forhøjet med 10,000 Kr., altsaa fra 30 til 40,000 Kr., skulde deraf anvendes 20,000 Kr. til Oprettelse af en Hesteopdrætningsanstalt. For saa vidt det var rigtigt, maa jeg give den ærede Ordfører Ret i, at saa er Princippet i Virkeligheden anerkendt, saa er Spørgsmaalet ikke saa stort, saa er det kun et Pengespørgsmaal, idet det da kun drejer sig om en Bevilling af 10,000 Kr. mere eller mindre. Men ifølge Mindretallets Mening er det noget mere end et Pengespørgsmaal. Jeg tror, at de Medlemmer, som have fulgt Forhandlingerne i disse Dage, ville have faaet det Indtryk, at det er et Principspørgsmaal, det drejer sig om, og ikke et Pengespørgsmaal. Og jeg tør godt sige paa Mindretallets Vegne, at hvis den Opfattelse, den ærede Ordfører gjorde gældende, skulde vise sig rigtig, hvis Følgen af det Ændringsforslag, den højtærede Landbrugsminister stiller, skulde blive den, at saa skulde de 20,000 Kr. baandlægges til Hesteopdrætningsanstalter, vil Mindretallet ikke kunne slutte sig dertil. Jeg tør ikke sige noget om, hvorvidt Flertallet i denne Sal vil kunne slutte sig dertil; men jeg har faaet den Opfattelse i disse Dage, at adskillige af dette Tings Medlemmer finde, at de 30,000 Kr. paa denne Konto kunde være nok, og det finder Mindretallet i og for sig ogsaa. Men jeg tror, at, naar Landbrugsministeren stilles lige saa frit over for denne Forøgelse af 10,000 Kr. paa denne Konto som over for de 30,000 Kr., vil Mindretallet i Udvalget ikke have noget imod at følge Ministeren paa dette Punkt. Hvorvidt Flertallet i Salen vil gøre det, kan jeg naturligvis ikke udtale mig om; jeg vil derfor, naar der skal afstemmes over disse to Paragraffer, bede ærede Medlemmer tænke paa, at det er et Principspørgsmaal, det drejer sig om, og ikke alene et Pengespørgsmaal.

Det ærede Medlem for Skanderborg Amts 5te Valgkreds (Byriel-Jensen) gav i Gaar Mindretallets Ændringsforslag sin Tilslutning paa alle Punkter saa nær som eet. Det ærede Medlems Udtalelser forekom mig at være særdeles klare, og jeg var meget glad ved at høre dem. Han er jo selv en praktisk Landmand og staar i Spidsen for Landboforeningen ovre paa

sin Egn. Hvad han var imod, var Mindretallets Ændringsforslag til § 20, at der fra Landboforeningerne og de i Konkurrencen deltagende Medlemmers Side skal ydes $\frac{1}{3}$ af de Udgifter, denne Konkurrence kunde forvolde, medens Flertallet kun foreslaar at yde $\frac{1}{4}$. Jeg kunde dog have Lyst til at gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at hans Stilling der maaske noget beror paa en Misforstaaelse; han mente, at efter Mindretallets Forslag vilde Landboforeningerne — og han staar jo som Repræsentant for en saadan Forening — komme til at yde mere end efter Flertallets Forslag. Men det forholder sig ikke rigtigt; thi efter Flertallets Forslag skal $\frac{1}{4}$ af Udgifterne afholdes af Landboforeningerne, hvorimod efter Mindretallets Forslag $\frac{1}{3}$ skal afholdes dels af Landboforeningerne og dels af de i Konkurrencen deltagende Medlemmer. Hvis jeg altsaa forudsætter, at Mindretallets Forslag følges, skal der altsaa afholdes $\frac{1}{3}$ af Udgifterne, men denne Trediedel kan fordeles med Halvdelen paa Landboforeningerne og Halvdelen paa de i Konkurrencen deltagende Medlemmer. Landboforeningerne ville da kun komme til at afholde $\frac{1}{6}$ af Udgifterne. Men ogsaa i en anden Henseende frembyder det en Fordel at følge Mindretallet paa dette Punkt, fordi den Bevilling, hvoraf disse Udgifter skulde afholdes, er begrænset til 25,000 Kr., og det er da selvfølgelig, at, naar Landboforeningerne og de i Konkurrencerne deltagende Medlemmer tilsammen afholde $\frac{1}{3}$, ville flere komme ind under Konkurrencen, end naar de skulle afholde $\frac{1}{4}$ af Udgifterne.

Den ærede Ordfører var atter i Gaar inde paa at forsvare sine Udtalelser om, at det slet ikke var lønnende at producere de bedste Avlsdyr. Den ærede Ordførers Udtalelser i saa Henseende laa mig noget for højt. Jeg er i Virkeligheden ikke i Stand til at følge ham der. For mig staar det saaledes, at et godt Avlsdyr maa ogsaa være et godt Brugsdyr, og hvis det ikke er et godt Brugsdyr, er det heller ikke et godt Avlsdyr. Vi ere jo alle enige om — og det synes den ærede Ordfører ogsaa at være enig i — at det betaler sig meget godt at have de gode Brugsdyr, og naar de gode Avlsdyr tillige ere gode Brugsdyr, forstaar jeg ikke, hvorfor det ikke betaler sig at have de gode Avlsdyr. Maaske har man hidtil været noget for meget inde paa ikke altid at forlange, at Dyrene skulde være gode Brugsdyr, men jeg tror, at der er sket et Omslag i saa